Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францішканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованî.

Рекламаціи неопечатанî вôльнî вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 102. | Нинѣ: гр. Явлен. ч. Кр. рим. Петра | Завтра: гр. † Іоана Бог. рим. Бернарда | Четверъ 7 (19) мая 1892. | Всходъ сонця 4 г. 17 м.; заходъ 7 г. 37 м. Баром. 760 терм. + 20·5° + 11·4°. | Рôкъ II.

Дръ Ріґеръ о ческôй угодѣ.

Угода мѣжь Чехами а Нѣмцями, котру розпочали були ще староческі посли до Рады державнои переговорами у Вѣдни, розбила ся мимо деякихъ успѣхôвъ въ першихъ початкахъ. Коли при выборахъ побѣдили Молодочехи а Старочехи мусѣли майже зовсѣмъ уступити ся и проводирь ихъ, дръ Ріґеръ, усунути ся вôдъ житя политичного, угода та стала чимъ разъ бôльше рвати ся, ажь наконець въ наслѣдокъ заведеня нѣмецкого суду повѣтового въ Векельсдорфѣ таки майже зовсѣмъ розбила ся. Комісія, котра мала розмежити нѣмецкі суды повѣтовî вôдъ ческихъ, такожь майже розбила ся, бо зъ неи выступили два поважні мужѣ изъ староческои партіѣ, дръ Маттушь и Затекъ. По тôмъ выступленю тыхъ мужѣвъ написавъ президентъ высшого суду краєвого въ Празѣ, Румлеръ, письмо до дра Ріґера и просивъ его, щобы вôнъ вызначивъ до тои комісіѣ двохъ новыхъ членôвъ на мѣсце уступившихъ а Ріґеръ вôдповѣвъ на то въ довшôмъ письмѣ, що не може того зробити, бо Нѣмцѣ хотять крутыми дорогами розбити край на двѣ части, на чисто нѣмецку и чисто ческу. Въ письмѣ тôмъ высказує дръ Ріґеръ свои погляды на ческо-нѣмецку угоду и каже мѣжъ иншимъ такъ:

Не можна дивувати ся анѣ брати за зле тымъ, котрî жадають поруки, що єдность краю и ческе урядоване такъ, якъ они истнували вôдъ многихъ сотъ лѣтъ и були признанî конституцією та правомъ, не будуть нарушенî. Выходячи зъ того погляду и зважаючи, що теперѣшна хвиля, коли зъ обохъ сторôнъ розгорѣлись пристрасти народнî, не вôдповѣдна, щобы переводити дѣло, котре пôсля несумнѣвныхъ намѣренъ Є. Вел. Цѣсаря має бути дѣломъ мира, признали репрезентанты бôльшои посѣлости и репрезентанты повѣтôвъ въ соймѣ, що добро вôтчины вымагає, щобы цѣлу сю справу вôдложити, и я не маю нѣякои причины вôдлучати ся вôдъ всѣхъ репрезентантôвъ мого народу; ба я уважаю, що колибъ я вызначивъ до комісіѣ двохъ новыхъ членôвъ ческои народности, то не придалось бы то въ теперѣшну пору нѣ на що, коли такъ честні, такъ миролюбиві и розважні мужѣ, якъ дръ Маттушь и дръ Затекъ, выступили зъ тои комісіѣ.

Але до того приходить ще й другій мотивъ: коли менѣ на конференціи поручено ту почестну задачу именувати до комісіѣ для розмеженя судовыхъ повѣтôвъ двохъ членôвъ ческои народности, то мôгъ я сподѣвати ся, що ческій народъ — бодай велика его бôльшôсть — має довѣрє до мого патріотизму и до мого осуду политичного. Вôдъ того часу зовсѣмъ змѣнило ся, и трудно не добачити, що бôльшôсть ческихъ выборцѣвъ — чи то зъ моеѣ вины, чи нѣ — не має довѣрія до мене и я готовъ признати ся, що я нинѣ вже непокликаный дѣлати въ имени цѣлого мого народу, хочь я чую въ собѣ добре право и обовязокъ кождого твердого патріота заступати свое правдиве переконанє; а вôдтакъ знаю и то, що коли то переконанє противить ся бôльшости, то часомъ, якъ учить исторія, можуть и великі народы, давшись пôрвати роздразненемъ и духомъ часу, коли не слухають доброи рады, можуть зôйти на злу дорогу и що въ конституційнôмъ житю якъ разъ зъ борбы засадъ и поглядôвъ выходить свѣтло та що меншости стають ся бôльшостями.

Може бути, що хтось зробить менѣ закидъ, що я вôдступаю вôдъ даного на конференціяхъ заявленя. Сподѣваю ся однакожь, що того закиду нѣхто противъ мене не пôднесе, хто буде судити справу справедливо и безсторонно. Я обѣцявъ на конференціяхъ зовсѣмъ льояльно выступати за тогдѣшными умовами въ дусѣ помиреня народного, до котрого они стремѣли, а притôмъ застерѣгъ я собѣ свободу голосованя за кождымъ предложенемъ окремо и въ подробностяхъ ихъ. Нехай же теперь безсторонна публичнôсть, судить чи я яко чоловѣкъ и патріотъ въ соймѣ и поза нымъ недодержавъ слова. Але що теперь розходить ся о то, щобы тî умовы, котрî я принявъ въ дусѣ щирого помиреня и рôвноправности, приняти въ иншôй цѣли и въ иншôмъ дусѣ; що дальше зъ однои стороны жадає ся, щобы то, що мало бути зъ обохъ сторôнъ, добровôльно, и въ однодушнôй згодѣ обохъ народôвъ приняте и що соймъ и корона мали удобрити — теперь противъ волѣ ческого народу, ба противъ волѣ бôльшости соймовои, лишь въ дорозѣ адміністраційнôй має бути переведене, то я виджу ся змушенымъ заявити, що таке поступованє противить ся дословному значеню и духови умовъ и єсть противне такожь законови о орґанізаціи судôвъ, а черезъ то може стати ся жереломъ безконечныхъ конфліктôвъ и небезпечныхъ борбъ въ краю котрî нерозважнымъ поступованемъ можна легко розбудити, але не легко вôдтакъ придушити.

Нѣхто може не бажає такъ помиреня народностей въ нашôй вôтчинѣ на справедливôй пôдставѣ, якъ я; нѣхто може не переконаный такъ о потребѣ того помиреня якъ для мого народу и краю, такъ такожь и для цѣлои державы, а такожь и о тôмъ, що незадовго треба буде знову приступити до тои задачѣ; коли однакожь тая задача має бути успѣшно залагоджена, то треба конче шукати добровôльнои згоды обохъ сторôнъ на пôдставѣ рôвного права. Лишь такимъ способомъ

2

КАНЯ.

Оповѣданє зъ дальматиньскихъ сторôнъ.

(Дальше.)

Въ чотирнацять днѣвъ опôсля бачимо вже Теодора на дорозѣ до Мальфі, куды вôнъ ѣхавъ на кони зъ Дубровника вôдвѣдати чужестороннего пустинника.

На скалистôй зубôчи зеленѣли ся олеандры, мірты и розмаринъ, шалвія и рута, що вырастали изъ розколинъ въ скалахъ, денеде свѣтивъ ся червоный якъ грань спôзненый цвѣтъ ґранату понадъ дорôжкою, що лишь кôлька метрôвъ высоко ишла вздовжь морского берега на пôвнôчный захôдъ и такъ само крутила ся якъ и той берѣгъ. — Теодоръ любовавъ ся красною природою, синымъ моремъ, зелеными островами и тыми легонькими бѣлыми хмарками, що якъ бѣлî чайки летѣли въ яснôмъ свѣтлѣ поранного сонця попôдъ темно сине небо.

Але у него на гадцѣ бувъ заєдно лишь той незнакомый на тôй скалѣ, що выставала въ посередъ оливного гаю. Вôнъ и самъ не знавъ, чого той ему заєдно приходивъ на гадку. Вôнъ приѣхавъ бувъ сюды зъ пôвночи та займавъ ся тутъ ґеольоґічными студіями; але нинѣ хотѣвъ зайти въ гостину до того чужинця.

Отъ вже й поминувъ послѣдный закрутъ, показавъ ся заливъ Мальфі и густі коло него сады оливні, виннйцѣ та дубові лѣски. Теодоръ лишивъ свого коня при першôй хатѣ и переплывъ човномъ на другій бôкъ заливу.

За хвилю станувъ вже въ хорошо удержанôмъ городци и попросивъ старого слугу, абы той позволивъ ему зайти до свого пана.

— Чого вôнъ хоче вôдъ него? — Хоче зъ нимъ побалакати.

Віцко зайшовъ до хаты а вôдтакъ и заразъ выйшовъ та сказавъ, що панъ просить, абы гôсть зайшовъ. Старый слуга не мало тому дивувавъ ся, бо доси нѣхто чужый не заходивъ до пана, хиба лишь оденъ лѣкарь.

Теодоръ вôйшовъ, сказавъ хто вôнъ и якъ называє ся та що зайшовъ того, щобы звѣдатись, якъ має ся недужій по своѣй недавнôй пригодѣ. Недужій подавъ ему руку и подякувавъ сердечно.

— Добре, що вы прийшли. Менѣ бы и такъ подякувати тому лѣкареви, що менѣ першій подавъ помôчь, а черезъ васъ то буде найлѣпше.

Набалакавшись опôсля про всѣлякі пригоды а такожь и про науку о зѣляхъ та птахахъ, вôдозвавъ ся недужій зôтхнувши: Охъ, ще кôлька недѣль прийде ся такъ лежати въ постели. Мало не умру, лежати такъ та не робити нѣчого. А я до того не привыкъ!

— Такъ то такъ, я до того не привыкъ— повторивъ вôнъ то ще разъ, бôльше самъ до себе, якъ до свого гостя а вôдтакъ говоривъ по тиху: „Колись мавъ я великій маєтокъ, милу хатину и любу родину. Та маєтокъ ще єсть, але родины —!“...

На его лици насунувъ ся тяженькій смутокъ.

Зъ важкимъ серцемъ ставъ его Теодоръ розважати та хотѣвъ звернути его увагу на всѣлякі зборки, на новî прогульки та на ловы, що добре оплатять ся.

— Дякую вамъ сердечно за ваше сочувство. Ажь лекше стає чоловѣкови, коли знає, що й друга людина такъ само думає, якъ вôнъ! Таки лекше, то правда!...

Коли Теодоръ зъ нимъ прощавъ ся, вôдозвавъ ся ще недужій до него та просивъ: „Колись при свобôднôмъ часѣ не забудьте на недужого пустинника зъ Мальфі!“

Теодоръ навѣдувавъ ся до него частѣйше. Въ товариствѣ недужого краяна мавъ вôнъ и розривку и не мало учивъ ся изъ его всѣлякихъ зборокъ. Оба ставали чимъ разъ щирѣйшî для себе, ба й не задовго настала мѣжъ ними таки правдива дружба.

Одного вечера — недужій не лежавъ вже въ постели — сидѣли оба приятелѣ коло

буде можна довершити успѣшно дѣло мира и лишь такому готовъ бы я присвятити свои силы, на якѝ можу ще здобути ся въ моѣй глубокôй старости.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ вела ся дальша дебата надъ предложенями о будôвляхъ вѣденьскихъ. Яко ґенеральный бесѣдникъ за проектами промавлявъ пос. Щепановскій. По полемицѣ межи послами Діпавлимъ а Русомъ принято арт. І. закона и ухвалено утворене порту зимового у Вѣдни.

Нинѣ мае закôнчити ся дебата надъ будôвлями вѣденьскими а вôдтакъ на внесене Пленера наступить дводневна перерва въ нарадахъ и опôсля розпôчнуть ся дебаты надъ внесенями валютовыми.

Въ Колѣ польскôмъ вôдбуло ся вчера довге засѣдане, на котрôмъ явивъ ся такожь и міністеръ фінансôвъ дръ Штайнбахъ. Що тамъ раджено и ухвалено, не знати, бо міністеръ зажадавъ щобы его заявленя не были оголошуванѝ. Коло польске подало до польскихъ ґазетъ о сѣй нарадѣ лишь таку коротку звѣсгку: Міністеръ фінансôвъ дръ Штайнбахъ давъ на поставленѝ ему пытаня въ справѣ управильненя валюты основну вôдповѣдь и на вдоволене членôвъ Кола.

Въ комісіи податковôй промавляли противъ реформы послы: Врабецъ, Беръ и Сомаруґа. Пос. Быкъ критикувавъ остро засаду контінґентованя податку зарôбкового и доказувавъ числами, що проектованый контінґентъ выйде на шкоду для галицкихъ промысловцѣвъ. Бесѣдникъ вказувавъ дальше на злѝ фінансы краю и мѣстъ, котрѝ треба при реформѣ податковôй увзглядпити, подôбно якъ то стало ся въ Прусахъ.

Проектъ правительства установляе центральну комісію податкову у Вѣдни и такѝ комісіи въ поодинокихъ округахъ. Тымчасомъ треба конче установити и комісіи краевѝ. Вôдтакъ критикувавъ бесѣдникъ дуже скомплікованѝ тарифы податковѝ и поставивъ наконець внесене на выбôръ субкомітету.

Справы краевѝ.

Субвенціи и позички на дороги и для навѣщеныхъ неурожаемъ). Выдѣлъ краевый удѣливъ зъ фонда призначеного Соймомъ на будову дорôгъ повѣтовыхъ и громадскихъ такѝ беззворотнѝ субвенціи: Выдѣлови повѣтовому въ Кольбушовôй на будову дороги повѣтовои Кольбушова-Соколôвъ 2.000 зр; — Выдѣлови повѣтовому въ Дрогобичи на будову дороги бориславско-схôдницкои 3.000 зр.; — Выдѣлови повѣтовому въ Ланцутѣ на будову дороги повѣтовои Ланцуть-Каньчуґа 3.000 зр.; — Выдѣлови повѣтовому въ Лимановôй на будову дороги повѣтовои Красне-Тимбаркъ 3.000 зр.; — Выдѣлови повѣтовому въ Теребовли на будову дороги повѣтовои Теребовля-Скалатъ 5.000 зр.; — Выдѣлови повѣтовому у Львовѣ на будову дороги Пôдлѣски малѝ Яричѣвъ новый решту субвенціѣ за 1891 рôкъ 1.000 зр.; — Выдѣлови повѣтовому въ Яворовѣ на будову дороги громадскои Яворôвъ-Судова Вишня 5.000 зр.; — Выдѣлови повѣтовому въ Новôмъ Санчи на будову дороги повѣтовои Криниця-Тилачь 5.000 зр.; — Выдѣлови повѣтовому въ Бучачи на будову дороги громадскои Коростятинъ-Устє зелене 4.000 зр.; — Выдѣлови повѣтовому въ Залѣщикахъ на будову дороги повѣтовои Устечко-Язловець 3.000 зр.; — Выдѣлови повѣтовому въ Тернополи на будову дороги громадскои Тернопôль-Грималôвъ 3.000 зр., а на будову дороги громадскои Ивачѣвъ-Обарѣнцѣ 3.000 зр.; — Выдѣлови повѣтовому въ Перемышлянахъ на будову дороги громадскои Бôбрка-Куровичѣ 1.500 зр.; — Выдѣлови повѣтовому въ Бжеску на будову дороги громадскои Величка-Свйонтники 3.000 зр.; — Выдѣлови повѣтовому въ Перемышли на будову дороги зъ Яксманичь до Гусакова 3.500 зр.; — Вôдтакъ обѣцявъ Выдѣлъ краевый дати беззворотну запомогу Выдѣлови повѣтовому въ Сяноцѣ на будову дороги громадскои Сянôкъ-Букôвско въ высотѣ 2000 зр.; — Вкôнци удѣливъ Выдѣлъ краевый: Выдѣлови повѣтовому въ Ярославѣ на будову дороги громадскои Ярославъ-Синява позичку въ высотѣ 2500 зр.; — Выдѣлови повѣтовому въ Тарнобжеґу на будову дороги громадскои Залѣшаны-Радомышль позичку въ квотѣ 2.500 зр.

Зъ решты кредиту, ухваленого соймомъ въ высотѣ 100.000 зр. для населеня, навѣщеного неурожаемъ, удѣливъ Выдѣлъ краевый такѝ дальшѝ пôдмоги и позички: Выдѣлови повѣтовому въ Яворовѣ 500 зр. пôдмоги; — Выдѣлови повѣтовому въ Кольбушовôй 500 зр. пôдмоги; — Выдѣлови повѣтовому въ Мѣльци 500 зр.; — Выдѣлови повѣтовому въ Тарнобжеґу 1000 зр.; — Выдѣлови повѣтовому въ Богородчанахъ 500 зр., а Выдѣлови повѣтовому въ Чортковѣ 1000 зр. позички. Полишившу ся ще суму 7000 зр. призначивъ Выдѣлъ краевый на реґуляцію рѣки Мацохи въ повѣтѣ бяльскôмъ, щобы дати населеню заробокъ.

Переглядъ політичный.

Проводирѣ трохъ ґрупъ Палаты пословъ постановили не чекати, ажь предложеня валютовѝ перейдуть зъ Палаты панôвъ, але выбрати заразъ комісію, котра рôвночасно зъ обрадами въ Палатѣ пословъ займе ся нарадою надъ тыми предложенями. Клюбъ Гогенварта и Коло польске заявились за тымъ, щобы предложеня валютовѝ передати комісіи зложенôй зъ 36 членôвъ.

До Вѣдня приѣхала депутація мѣста Коломыѣ, зложена зъ бурмістра п. Аслана, крил. о. Кобляньского и дра Трахтенберґа. На чолѣ депутаціѣ станули послы Пôдляшецкій и дръ Быкъ. Депутація удавалась до п. Міністра просвѣты зъ просьбою, щобы зволивъ мѣсто вôдъ престаціѣ на тамошну ґімназію. П. Міністеръ обѣцявъ увзглядпити просьбу.

До декотрыхъ польскихъ ґазетъ доносять зъ Вѣдня, що тамъ ходить чутка, що бувшій міністеръ фінансôвъ п. Дунаєвскій мае стати спôльнымъ міністромъ фінансôвъ на мѣсце міністра Калляя, котрый знову мае стати міністромъ комунікацій на мѣсце помершого міністра Барома.

„Гражданинъ" доносить, що вынаходника лѣку „віталіны", вôдъ котрои померли Ґрессеръ и Барановъ, Ґачковского арештовано. Начальникомъ теперѣшнымъ мѣста Петербурга мае стати на мѣсце Ґрессера курскій ґубернаторъ Валь. Треба туть згадати, що Ґрессеръ бувъ дуже нелюбленый въ Петербурзѣ и въ цѣлôй Россіи задля своеи строгости и нелюдскости. За его то радою заведено за теперѣшного царя оскаблене „третое отдѣленіе", котре знѣсъ бувъ царь Александеръ II.

Новинки.

Львôвъ дня 18 Мая.

— **Громадѣ Черемха** въ повѣтѣ сяноцкôмъ удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Именованя.** Ц. к. краєва Дирекція скарбу именувала контрольорôвъ податковыхъ: Кароля Охмана и Антона Конопку податковыми поборцями въ IX. кл. ранґи; адъюнктôвъ податковыхъ: Кароля Ґросса, Володим. Ясинь-

вôкна. Заходяче сонце свѣтило понадъ поблискуючимъ моремъ...

— Я казавъ вамъ одного разу, що у мене була колись люба родина. Розкажу вамъ теперь, чому я такъ самъ оденъ на свѣтѣ.

Недужій, що вже приходивъ теперь до силъ, почавъ розповѣдати:

— Далеко на пôвночи, надъ берегомъ маленького озера лежить моя маетнôсть. Ледви що я покôнчивъ науки, якъ и померъ мôй батько, а я обнявъ по нѣмъ спадщину. Отъ я й незадовго оженивъ ся, мавъ молоденьку жѣночку и двое любенькихъ дѣточокъ, що солодили и украшали менѣ мое житє. Господарство та науки природнѝ, въ котрыхъ я любувавъ ся, занимали менѣ мôй часъ, а що оставалось зъ него, то присвячувъ я моѣй родинѣ.

Ажь ось — якъ разъ, минуло тому шѣсть лѣтъ, — приѣхавъ далекій своякъ моеѣ жѣнки на урльопъ. Мы жили весело, ходили до сусѣдôвъ въ гостину, гостили ихъ у себе, ѣздили верхомъ, ходили на ловы, словомъ, веселили ся та забавлялись, скôлько захотѣлось. Але ось почало менѣ здавати ся, що моя жѣнка стала до мене якось не така, якъ давнѣйше и все бувало лишь за своимъ свояком̂ъ Максимомъ пропадае. А жѣнки то легко покажуть по собѣ, скоро лишь чоловѣкъ не слѣпый. Неразъ заставъ я ихъ, що они чогось дуже забалакають ся, а коли я надôйду, то они нѣбы злякають ся та замовкнуть.

Було то пôдъ конець жовтня и я мавъ богато роботы, бо якъ разъ надходили мои трицятьтретѝ уродины, а я позапрошувавъ богато гостей и мусѣвъ все приладити. Вертаю я одного дня домôвъ скорше, якъ сказавъ, що верну. Нѣхто не выходить менѣ на стрѣчу. „Де моя жѣнка?" — спытавъ я слугу — „и де мои дѣти?"

„Дѣти — каже вôнъ — выѣхали зъ ґувернанткою на прохôдъ, а панѣ дома. Паничь вернули, може пôвъ години тому и пôшли на гору". Менѣ здавало ся, що я виджу по его лици, якъ вôнъ то менѣ на глумъ каже. Серце забилось въ менѣ. Я побѣгъ сходами въ гору. — Застаю тамъ жѣнку, що она сидить въ тымъ молодцемъ и обое щасливѝ смѣють ся. Вôнъ держить еѣ за руку, а она якъ разъ каже: „Ахъ, якажь я щаслива, що ты менѣ то сказавъ!" — ...Ну, дальше вже вамъ не докажу.

Прийшло вôдтакъ до поединку, въ котрôмъ Максимъ лишь легко мене скалѣчивъ, але самъ не пустивши и голосу зъ себе, поваливъ ся на землю. — Менѣ то було байдуже. Я вернувъ домôвъ, прилагодивъ, що було конче потреба до дороги и поѣхавъ. Куды, не знавъ нѣхто, лишь мôй управитель.

Ледви що я перебувъ оденъ день въ мѣстѣ Г...., якъ приходить телеґрама вôдъ мого управителя, щобы я конче вертавъ домôвъ. Я вернувъ ся и вже другого дня бувъ дома. Служба перепуджена стала бѣгати то сюды то туды, коли я приказавъ закликати до себе управителя, котрого якъ разъ не було дома. Ажь ось находжу на моѣмъ бюрку письмо вôдъ жѣнки, котра такъ менѣ пише: „Бувай здоровъ, Ґуставе! Я все знаю. Ты несправедливо здѣлавъ. Але не Максима ты поцѣлививъ, лишь власну жѣнку. Я забираюсь до родичѣвъ; мене ты вже бôльше не побачишъ!"

Менѣ то було все одно. Я прецѣ не мôгъ нѣякъ жити зъ нею. Я вôддавъ маетнôсть мому вѣрному управителеви и приказавъ ему, вôдсылати третину зъ чистого доходу жѣнцѣ, третину вôдкладати для дѣтей, а останокъ собѣ присылати. Де я буду перебувати, то вôнъ довѣдаесь познѣйше, але не смѣе нѣкому казати.

Такъ покинувъ я рôдный край, бо мене зрадили, зруйнували, на смерть прибили. Ся сторона, котру я вышукавъ, ѣдучи до Грецiѣ, сподобалась менѣ такъ дуже, що я вернувъ сюды и тутъ осѣвъ.

Теодоръ слухавъ зъ напруженою увагою и зôтхнувъ важко. Вôдтакъ ставъ доражувати свому приятелеви, абы роздумавъ, чи не зробивъ вôнъ того нерозважно, бо може несправедливо посудивъ свою жѣнку! — А що буде тогды?

— О, то рѣчь неможлива!

— А чижь вы зажадали вôдъ жѣнки,

ского и Альфреда Кривальда податковыми контрольорами въ X. кл. ранґи; практикантôвъ податковыхъ: Михайла Стопку, Едварда Собольского и Романа Модлишевского, якъ также укваліфікованого пôдофіцира рахункового I. кл. Ивана Поляньского въ 90 полку пѣхоты адъюнктами податковыми въ XI. кл. ранґи; офіціяла уряду продажи соли въ Величцѣ, Омеляна Кучкевича старшимъ контрольоромъ того уряду въ IX. кл. ранґи; поборця мытового, Болеслава Кірхнера, мытовымъ офіціяломъ въ X. кл. ранґи; провізоричного асистента мытового Зиґмунта Зарембу и мытового практиканта Іосифа Аврелія Студенецкого мытовыми поборцями въ XI. кл. ранґи.

— **Конкурсъ.** Ц. к. Дирекція почтъ и телеґрафôвъ розписала конкурсъ на посаду експедієнта при ц. к. урядѣ почтовôмъ въ Лукавици повѣту лимановского за контрактомъ службовымъ и кавцією въ квотѣ 200 зр. Рôчна платня 150 зр., на выдатки канцелярійнѣ 40 зр. и на щоденного пѣшого пôсланця до Лиманови тамъ и назадъ 250 зр. Речинець на поданя до 30 мая с. р.

— **Зъ фондаціѣ Имени Архікнязя Рудолфьа,** призначеной на стіпендіи для одного челядника або помôчника безъ рôжницѣ вѣроисповѣданя, уродженого въ Станіславовѣ, вытягнувъ челядникъ слюсарскій при льосованю въ Станіславовѣ 10 с. м. Кароль Миськôвъ льосъ на 200 зр. До льосованя було допущеныхъ 6 кандидатôвъ.

— **Капеляномъ въ резервѣ** именованый о. Евст. Хоминъ въ львôвскôй архіепархіи.

— **Перемѣщене войска** Баталіонъ краєвои обороны ч. 65 (городецкій) перенесеный дня 5 мая до Перемышля и закватированый тамъ въ новыхъ касарняхъ мѣскихъ.

— **Концесію на отворене аптики** въ Меденичахъ одержавъ п. Генрихъ Кикевичь, найстаршіи вѣкомъ и званємъ маґістеръ фармаціѣ.

— **Нови бляикеты університетски.** Въ послѣдныхъ часахъ появляли ся на університетахъ въ Австріи, особливожь у Вѣдни, фальшиви документы и свѣдоцтва університетски, а вѣденьскій університетъ зарядивъ задля того нове выдане бляикетôвъ на индексы и абсолюторіи. Міністерство просвѣты дало розпорядокъ абы также и инши університеты въ цѣлôй Монархіи владили нови наклады тыхъ бляикетôвъ и впровадили ихъ въ житє вже зъ початкомъ нового року шкôльного.

— **Огнѣ.** Въ послѣдныхъ дняхъ згорѣли: въ Высоцѣ, пов. ряшôвского двѣ хаты селяньски, а огонь споводували полишени безъ догляду дѣти, бавлячись сѣрничками; одно, въ наслѣдокъ попеченя въ огни, померло, прочи уратовани; — въ Тейсаровѣ, пов. жидачôвского два огнѣ день по дни знищили кôлька будынкôвъ, крôмъ того згорѣло кôлькадесять штукъ худобы и 7 коней; шкода выносить около 7000 зр.; — въ Самборѣ згорѣли три домы а неубезпечена шкода выносить 2.000 зр.; — въ Довжанцѣ, тернопôльского повѣта згорѣло до тла 8 загородъ селяньскихъ разомъ зъ припасами живности.

— **Градобитя.** Дня 16 мая надтягнула въ саме полудне зъ заходу чорна хмара понадъ Горожаною великою (коло Комарна) и розпочалась страшна буря градова. Градъ упавъ въ такôй скôлькости, що покрывъ землю мовь снѣгомъ. Всѣ засѣвы знищени цѣлковито, а на домѣръ всего дощови воды сполокали все до чиста. Зъ деревъ остали лише безлистни стовбуры. Градъ побивъ множество домашного дробу, а по пôдъ будынки лежать таки купы граду, що треба ихъ розкидати. Жита, въ котрихъ и слѣду не остало, высыпались вже були, однакъ зъ засѣвôвъ нѣчо не було убезпечене, бо засѣвы, якъ гречки та проса, не були ще покôнчени. Худоба не пôде на пашу зъ кôлька днѣвъ, а годувати нема чимъ. Сѣяти другій разъ уже и пôзно и нема що. Люде ходять по садахъ та лишь руки ломлять зъ розпуки.

— **Скажени псы** починають появляти ся уже и у Львовѣ. Оногды покусавъ скаженый песъ, власнôсть поручника 30 полку пѣх. п. Маврера, вояка, що стоявъ на службѣ у того поручника. Вояка вôдвезено до шпиталя войскового, де на борзѣ повыпѣкано єму раны, а вôдтакъ выслано єго до заведеня дра Бабеша въ Букарештѣ. — При ул. Осолиньскихъ сказивъ ся малый песикъ пп. Квеціньскихъ и покусавъ жѣнку инжиніра Забокрицку, єѣ дѣвчинку, хлопчика и дѣвчинку пп. Квеціньскихъ, ихъ служницю, якогось Нѣмця, що переходивъ коло того дому, и дѣвчинку сторожа. Крôмъ того покусавъ вôнъ богато псôвъ на улици, а четвертого дня згубъ. Приликани лѣкарѣ повыпѣкали покусанымъ особамъ раны.

— **Нещасливи выпадки.** Въ бориславскихъ копальняхъ земного воску лучили ся послѣдными днями два выпадки смерти. Одного робôтника залляла вода пôдъ землею, що продерла ся була нагло зъ сусѣдного закопу, и другого робôтника убила велика брила землѣ, що обôрвала ся зô стѣны въ закопѣ.

— **Намѣрене самоубійство.** Анастазія Ванякъ, вдова по тесли, 62-лѣтна женщина выпила вчора въ намѣрѣ самоубійчôмъ розчинъ фосфоровый. Прикликаный мѣскій лѣкарь, дръ Електоровичь, удѣливъ нещасливôй першои помочи и єсть надѣя, що буде выратована вôдъ смерти. Що було причиною того намѣру напевно не знати, догадують ся лишень, що Ванякова мусить бути нервово недужа.

— **Крадѣжь коней.** Огнѣ, грады и — крадѣжь коней то три явы, яки рôкъ рôчно навѣщають нашихъ господарѣвъ и не дають имъ жити. Скоро лишь потеплѣє, то якъ зъ многихъ сторôнъ надходять вѣсти про огнѣ и грады, такъ также несуть ся жалѣ на крадѣжь коней. А кôлько то буває крадежей, про котрыхъ нѣчого не достаєсь до публичнои вѣдомости! Тыхъ мабуть и не перечисливъ бы. Отъ лишь що оногды доносили мы про крадѣжь коней въ Яструбичохъ, якъ вже и другій господарь, Василь Стисловскій, зъ Ферлеєва, въ повѣтѣ ронатиньскôмъ, пише до насъ зъ просьбою, щобы оповѣстити, що й у него украли злодѣѣ пару коней, а може бы симъ способомъ, черезъ оповѣщене, удалось ихъ вôдшукати Оденъ кôнь має 3 роки, єсть брудо буланый мишастый, на чолѣ лысина завбôльшки 4 кр., а грива брудо-чорна; другій кôнь-шкапа, 2 роки, масти брудочервонои, грива брудо-чорна, а обоє мають чорный пасъ черезъ хребетъ на два пальцѣ широкій. Хто бы помôгъ вôдшукати, достане нагороду.

— **Страшный чоловѣкъ.** Коло Салєрно въ селѣ Моліна одруживъ ся пекарь Альфієрі зъ дѣвчиною лихои славы, котра вже другого дня по вѣнчаню почала єго зраджувати и навязала на ново зносины зъ любовникомъ, яки коротко передъ весѣлємъ була зôрвала. Альфієрі прогнавъ невѣрну жѣнку, и она вернула до родичѣвъ. Вечеромъ дня 6 с. м., веденый заздростею, пôшовъ Альфієрі до мешканя тестя и поспытавъ о жѣнку. Тесть казавъ прийти єму на другій день, бо зъ такъ роздражненымъ чоловѣкомъ годѣ вечеромъ що й говорити. Альфієрі выхопивъ нôжь и пробивъ нимъ старця на мѣсци. Вôдтакъ вытягнувъ зъ постелѣ тещу и свою жѣнку, побивъ ихъ страшно а вкôнци убивъ тымъ самымъ ножомъ. Шуринъ Альфієрого, 16-лѣтный хлопець, хотѣвъ вôдобрати єму нôжь и розпочала ся мѣжь ними страшна борба. Вкôнци побѣдивъ Альфієрі и убивъ и хлопця. Доконавши сего страшного злочину зголосивъ ся самъ до суду.

вôдъ Максима, абы они вамъ сказали правду? Може бы они були вамъ справу пояснили.

— Нѣ; та й не було потреба!

— Якъ то нѣ? А може они обоє хотѣли вамъ зробити яку несподѣванку въ день вашихъ уродинъ а хотѣли все удержати передъ вами въ тайнѣ? Роздумайте лишь добре, пане....

— Я называюсь Левардъ — додавъ Ґуставъ. — Колижь бо на жаль нема чого вже роздумувати. Око заздрôстного видить добре.

— Заздрôсть слѣпа; она лишь все одно видить.

— Даймо хиба тому спокôй! — сказавъ Ґуставъ зôтхнувши. Подумаймо лѣпше о якихъ прогулькахъ.

Стали отже говорити о прогульцѣ до Лякромы. Теодоръ попращавъ ся вôдтакъ и перевѣзъ ся скорымъ судномъ при догôднôмъ вѣтрѣ до Гравоши.

Плывучи такъ по спокôйныхъ филяхъ, усмѣхавъ ся вôнъ весело самъ до себе та думавъ собѣ: Я таки не ошибнувъ ся. Чекай Ґуставе, я тобѣ покажу, що то не правда! Ще нинѣ напишу до Амаліѣ. Она мусить приѣхати сюды та й той Максимъ, що нѣбы то погибъ!

(Конець буде.)

Всячина.

— **Кôлько будуть важити нови грошѣ?** Пôсля проєкту закона має вѣденьска монетарня выбити на 140 міліонôвъ срѣбныхъ коронъ и пôвъ-коронъ а бо срѣбныхъ штукъ по 50 сотикôвъ. На ту суму треба отже 700 тысячѣвъ кільо монетового (змѣшаного зъ мѣдею) срѣбла або 7 тысячѣвъ метричныхъ сотнарôвъ. Зваживши, що оденъ ваґонъ на зелѣзници може везти сто сотнарôвъ, то треба бы ажь 70 ваґонôвъ, щобы ти всѣ грошѣ вôдъ разу куды перевезти. Нікльовыхъ сотикôвъ, штука по 10 сотикôвъ разомъ, має выбити ся на 21 міліонôвъ коронъ, а на то потреба 420 тысячѣвъ кільо ніклю або 4 тысячѣ 200 сотнарôвъ метричныхъ; колижь на оденъ ваґонъ возьме ся 100 сотнарôвъ, то на всѣ нікльови грошѣ треба бы 42 ваґонôвъ. Нікльовыхъ сотикôвъ, штука по 20 сотикôвъ разомъ, має выбити ся также на 21 міліонôвъ, але що они будуть вже трохи бôльши, то й будуть бôльше важити, а именно вся сума буде важити 630 тысячѣвъ и $630\,^2/_3$ кільо або около $6306\,^1/_3$ метричныхъ сотнарôвъ а на ихъ перевôзъ треба бы вже 63 ваґонôвъ.

Найменшу вартôсть будуть представляти сотики бронзови, штука по 2 сотики и по одному, але за то будуть они й найбôльше важити. Бронзовыхъ сотикôвъ має ся выбити на суму 18 міліонôвъ и 200 тысячѣвъ коронъ. Зваживши, що въ однôй коронѣ буде сто сотикôвъ, то въ тôй сумѣ, котра має ся выбити сотиками, буде не менше лишь міліярдъ и 800 міліонôвъ сотикôвъ або цифрами: 1.820,000.000 штукъ. Цѣла та сума буде важити 30 тысячѣвъ и 333 кільо або 33 тысячѣвъ и 333 метрычныхъ сотнарôвъ, а до перевозу тои сумы треба бы ажь 303 ваґонôвъ. Щобы перевезти всѣ нови срѣбни, нікльови и мѣдяни грошѣ, яки мають выбити ся въ Австріи, то треба бы на то 479 ваґонôвъ або около 24 поѣздôвъ тягаровыхъ.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 18 мая. Вчера померъ тутъ ґен. Кляпка, звѣстный борець за свободу Угорщины. Похоронъ єго вôдбуде ся коштомъ товариства гонведôвъ.

Парижь 18 мая. Парляментъ французскій зôбравъ ся вчера по довшôй перервѣ на перше засѣдане. Мін. Каванакъ зажадавъ 22 міл. кредиту на кораблѣ воєнни.

Копенгаґа 18 мая. Приѣзду царя сподѣвають ся тутъ на день 25 с. м.

Атины 18 мая. Зъ причины побѣды Трікуписа подасть ся теперѣшне міністерство до димісіѣ заразъ по поворотѣ короля.

Курсъ львôвскій

зъ дня 17 мая 1892.

	платять зр.	кр.	жадають зр.	кр.
1. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	333	—	337	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	216	—
2. Листы заставни за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	100	80	101	50
„ „ 5% выльос. зъ 10% прем.	107	50	108	20
„ „ $4\frac{1}{2}$% льос. въ 50 лѣт.	98	25	98	95
Банку краєв. $4\frac{1}{2}$% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	80	97	50
„ „ 4% льос. въ $41\frac{1}{2}$ лѣт.	95	10	95	80
„ „ $4\frac{1}{2}$% льос. въ 52 лѣт.	99	40	100	10
„ „ земск. 4% льос въ 56 лѣт.	94	70	95	40
3. Листы довжни за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	58	—	60	—
„ „ „ „ „ „ (5%) $2\frac{1}{2}$%	55	—	57	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Обліґи за 100 зр.				
Индемніз. гал. 5%	104	70	105	40
Гал. фонд. проп. 4%	93	50	94	20
Обліґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	100	—	100	70
„ „ „ 5% II „	101	—	101	70
Позич. кр. въ р. 1873 по 6%	104	50	—	—
„ „ „ 1883 по $4\frac{1}{2}$%	97	60	98	30
„ „ „ 1891 по 4%	91	—	91	70
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	22	—	24	—
„ Станіслава	29	—	31	—
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	50	17	90
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	11	90	12	20
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	60	5	70
Рубель паперовый	1	$25\frac{1}{2}$	1	$27\frac{1}{2}$
100 марокъ нѣмецкихъ	58	35	59	—

Одвѣчальный редакторъ: Адамъ Краховецкій

ИНСЕРАТЫ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.